ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

Dr hab. Lucyna Hałupka, prof. UWr
Wydział Nauk Biologicznych
Zakład Ekologii Ptaków
e-mail: lucyna.halupka@uwr.edu.pl

Ocena osiągnięcia naukowego oraz aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej dr. Alfredo Attisano

w postępowaniu habilitacyjnym w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki biologiczne

Sylwetka habilitanta

Dr Alfredo Attisano ukończył studia magisterskie na Wydziale Zoologii na Uniwersytecie „Federico II" w Neapolu we Włoszech w roku 2007, gdzie uzyskał tytuł magistra na podstawie pracy "Narzędzia genetyczne dla ochrony i zarządzania populacjami ptaków w Kampanii, w południowych Włoszech" pod opieką prof. Marii Filomeny Caliendo oraz dr. Daniela Rippa. Jednocześnie, w trakcie pracy nad magisterium, w latach 2005–2007, był zatrudniony na stanowisku asystenta w Laboratorium Genetyki Populacyjnej w na Wydziale Zoologii Uniwersytetu w Neapolu, gdzie brał udział w kilku projektach monitoringu przyrodniczego. W latach 2009–2013 dr Attisano był doktorantem w Centrum Ekologii i Ochrony Przyrody na Wydziale Nauk Biologicznych Uniwersytetu w Exeter w Wielkiej Brytanii. Jednocześnie, w latach 2010–2012 habilitant pracował jako asystent w tej samej jednostce naukowej. W roku 2013 Kandydat obronił pracę doktorską pod tytułem „Zróżnicowanie historii życia i ewolucyjna reakcja na stres pokarmowy u *Oncopeltus fasciatus (Hemiptera: Lygaeidae)*", której promotorami byli prof. Patricia J. Moore, prof. Allen J. Moore oraz prof. Tom Tregenza. Po uzyskaniu stopnia doktora, w latach 2013–2014, kandydat odbył staż podoktorski na Wydziale Zoologii Uniwersytetu w Cambridge. Od maja 2015 habilitant jest zatrudniony na stanowisku adiunkta w Muzeum i Instytucie Zoologii Polskiej Akademii Nauk.

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

Ocena formalna osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę habilitacji

Podstawą postępowania habilitacyjnego dr. Alfredo Attisano jest cykl pięciu powiązanych tematycznie publikacji pod tytułem „Koewolucyjny wyścig zbrojeń i zmienność fenotypowa piskląt w układzie pasożyt lęgowy – żywiciel z Nowej Kaledonii". Artykuły wchodzące w skład osiągnięcia zostały opublikowane w czasopismach naukowych, takich jak: Animal Behaviour, Journal of Animal Ecology, Current Zoology i Scientific Reports. We wszystkich artykułach habilitant jest pierwszym autorem, a jednocześnie autorem korespondencyjnym. Zgodnie z dostarczoną dokumentacją, wkład dr. Attisano w przygotowanie każdej z prac był wiodący. Wkład ten obejmował stworzenie koncepcji badań i sformułowanie hipotez badawczych, uzyskanie finansowania, opracowanie metodyki badań, zbieranie danych w terenie, opracowanie statystyczne danych oraz przygotowanie pierwszej wersji maszynopisów wraz z tabelami i rycinami.

Publikacje przedstawione przez dr. Alfredo Attisano jako osiągnięcie naukowe zostały opublikowane w prestiżowych, recenzowanych czasopismach naukowych, o współczynniku wpływu w przedziale od 2,73 do 4,01. Sumaryczny Impact Factor publikacji wchodzących w skład osiągnięć wynosi 15,079, a łączna liczba punktów MNiSW - 620. Łączna liczba cytowań artykułów wchodzących w skład osiągnięcia wynosi obecnie 43 wg Google Scholar (stan na dzień 11 września 2026).

Ocena merytoryczna osiągnięcia

Cykl pięciu artykułów naukowych stanowiących osiągnięcie dr Alfredo Attisano jest niezwykle spójny, a dotyczy koewolucji w układzie pasożyt lęgowy – gospodarz w odniesieniu do zmienności fenotypowej piskląt jako strategii antypasożytniczej. Jest to niezwykle ciekawy i mało zbadany wątek badawczy, ze względu na to, że zjawisko odrzucania (dyskryminacji) piskląt przez gospodarzy jest bardzo rzadkie i zostało opisane tylko u nielicznych gatunków zamieszkujących Australię i Oceanię. W przypadku większości pasożytów lęgowych, zamieszkujących pozostałe kontynenty (z wyjątkiem Antarktydy, gdzie pasożyty lęgowe w ogóle nie występują), główną linią obrony w układzie pasożyt lęgowy – żywiciel jest mimikra jaj. Do tej pory opublikowano dziesiątki artykułów dokumentujących znaczenie kolorystyki jaj jako mechanizmu obronnego przed pasożytnictwem lęgowym, a także zmienność odpowiedzi gospodarzy w zależności od częstości pasożytnictwa w populacji. Natomiast bardzo niewiele wiadomo na temat obrony gospodarzy przed pisklętami pasożytów lęgowych, u

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

gatunków, gdzie takie zjawisko wyewoluowało. Głównym celem osiągnięcia była próba opisania koewolucyjnych interakcji zachodzących na etapie pisklęcym w układzie pasożyt lęgowy – gospodarz na przykładzie dwóch gatunków zamieszkujących archipelag Nowej Kaledonii: kukułeczki jarzębatej *Chalcites lucidus* (pasożyt) oraz krzakówki wachlarzowatej *Gerygone flavolateralis* (gospodarz).

Pierwsza praca (Attisano, A., Sato, N. J., Tanaka, K. D., Okahisa, Y., Kuehn, R., Gula, R., Ueda, K., & Theuerkauf, J. 2018. Visual discrimination of polymorphic nestlings in a cuckoo-host system. Scientific Reports, 8: 1–10.) dotyczyła upodobniania się (mimikry) piskląt kukułeczki jarzębatej do piskąt gospodarza – krzakówki wachlarzowatej jako elementu ewolucyjnego wyścigu zbrojeń. Wcześniejsze badania wykazały, że u piskląt krzakówki występują dwie formy barwne (fenotypy) – jasna i ciemna, a u piskląt kukułeczki – tylko forma jasna. Habilitant wraz ze współpracownikami wykorzystał fotografię wielospektralną w celu porównania dwóch morf piskląt gospodarza i pisklęcia pasożyta. Analizowano komponenty chromatyczne (kolor ciała), jak również achromatyczne (luminacja) w odniesieniu do całego grzbietu piskląt (zarówno partie z nagą skórą, jak i pokryte piórami), fragmentów nagiej skóry oraz tzw. zajadów (*flanges),* czyli miękkich fałdów skórnych występujących w miejscu łączącym obie części dzioba. Badania wykazały, że różnice między dwiema morfami gospodarza były większe niż między każdą z morf a pisklęciem kukułeczki. Wydaje się więc, że pisklęta kukułeczki upodabniają się do obu form barwnych gospodarzy (zarówno pod względem cech chromatycznych, jak i achromatycznych), wskutek czego charakteryzują się cechami pośrednimi. Autorzy sugerują, iż wykształcenie polimorfizmu barwnego wśród piskląt, zjawiska niezwykle rzadkiego u ptaków, może być strategią antypasożytniczą, ułatwiającą odróżnienie pisklęcia pasożyta od własnego potomstwa. Strategia ta wydaje się bardzo efektywna, gdyż z artykułów cyklu wynika, iż pisklęta pasożyta są rozpoznawane przez gospodarzy i wyrzucane w niemal 100% przypadków.

Celem drugiego artykułu wchodzącego w skład osiągnięcia (Attisano, A., Hlebowicz, K., Gula, R., & Theuerkauf, J. 2021. Threat recognition and response in an avian brood-parasite host from New Caledonia. Current Zoology, 67: 255–262) było określenie czy krzakówki wachlarzowate rozpoznają pasożyta lęgowego - kukułeczkę jarzębatą w pobliżu gniazda i czy reakcja na obecność kukułeczki różni się od zachowań przejawianych w obecności innych gatunków. Autorzy przeprowadzili eksperymenty terenowe, polegające na tym, że koło gniazda był umieszczony model kukułeczki – pasożyta, wrony – drapieżnika gniazdowego bądź zięby – model kontrolny (gatunek nie występujący na wyspie). Okazało się, że reakcja krzakówek różniła się w zależności od prezentowanego modelu.

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

Kukułeczki atakowały tylko model pasożyta, nie reagowały na ziębę (gatunek neutralny), a unikały wrony, prawdopodobnie z powodu zbyt wysokiego ryzyka tego typu interakcji. Autorzy stwierdzili, iż częstość pasożytnictwa w gniazdach par, które atakowały model kukułki była podobna jak w gniazdach par, które nie atakowały tego modelu. Autorzy wnioskują, ze mechanizmy obronne pierwszej linii u krzakówek są nieskuteczne w zapobieganiu pasożytnictwu, co sprzyja selekcji w kierunku lepszych mechanizmów obronnych na późniejszych etapach.

Choć wyniki tych badań są bardzo ciekawe, dyskutowałabym z wnioskami autorów. Eksperymenty przeprowadzono tylko przy 30 gniazdach. Przy tak niewielkiej próbie i stosunkowo niskim poziomie pasożytnictwa (tylko 6/30 gniazd z jajem pasożyta) niezwykle trudne byłoby stwierdzenie istotnej różnicy w liczbie ataków między dwoma kategoriami gniazd. Nie oznacza to, moim zdaniem, że ataki zupełnie nie mają znaczenia jako mechanizm zapobiegający pasożytnictwu. Gdyby tak było, to kosztowne zachowanie zapewne zaniknęłoby w populacji gospodarza. Jeśli się utrzymują, najprawdopodobniej oznacza to, że w niektórych przypadkach bywają skuteczne, podobnie jak to ma miejsce w przypadku innych par gatunków pasożyt – gospodarz. Zgadzam się jednak, iż kukułeczka może być traktowana przez gospodarzy jak drapieżnik gniazdowy, którym czasem jest (niszczy średnio kilkanaście procent gniazd), podobnie jak ma to miejsce w przypadku wielu innych gatunków pasożytów, np. kukułki europejskiej *Cuculus canorus*.

Trzecia praca z cyklu (Attisano, A., Sato, N. J., Tanaka, K. D., Okahisa, Y., Ueda, K., Gula, R., & Theuerkauf, J. 2021. Discrimination and ejection of eggs and nestlings by the fan-tailed gerygone from New Caledonia. Current Zoology, 67: 653–663) dotyczy rozpoznawania jaj i piskląt pasożyta przez krzakówkę. Autorzy chcieli sprawdzić czy ubarwienie jaj pasożyta i ich rozmiar ma wpływ na usuwanie jaj przez gospodarza. Eksperymenty polegały na umieszczaniu sztucznych jaj o różnej kolorystyce (ubarwionych jak jaja kukułeczki, gospodarza bądź w kolorze niebieskim), a także w różnych rozmiarach w czynnych gniazdach krzakówek, a następnie rejestracji zachowań gospodarzy. Okazało się, że krzakówki usuwały sztuczne jaja, które były mniejsze od ich własnych, niezależnie od kolorystyki. Autorzy wysunęli wniosek, że krzakówki nie są w stanie usunąć relatywnie dużych jaj (o wielkości ich własnych bądź większych), natomiast kolorystyka jaj najprawdopodobniej nie ma znaczenia. Drugi rodzaj eksperymentu w tym badaniu polegał na umieszczaniu sztucznych piskląt w gniazdach. Sztuczne pisklęta różniły się kolorem (naśladując zmienność naturalnych morf: jasnej i ciemnej), obecnością puchu natalnego i terminu wyklucia. Sztuczne pisklęta były odrzucane częściej

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

jeśli nie miały puchu natalnego i gdy pojawiły się w gnieździe przed wykluciem się lęgu gospodarza. Autorzy nagrywali także głosy żebrzące piskląt kukułeczki i gospodarzy i stwierdzili, że różniły się one znacząco. Autorzy konkludują, że mechanizmy obronne na etapie jaj w omawianym układzie pasożyt–gospodarz są nieskuteczne w zapobieganiu pasożytnictwu, w związku z czym rozwinęły się mechanizmy umożliwiające rodzicom rozpoznawanie swoich piskląt od piskląt pasożyta, na podstawie ogólnego wyglądu (w szczególności puchu), a także głosów żebrzących.

Celem czwartej pracy, o charakterze przeglądowym, (Attisano, A., Gill, B.J., Anderson, M.G., Gula, R., Langmore, N.E., Okahisa, Y., Sato, N.J., Tanaka, K., Thorogood, R., Ueda, K., Theuerkauf, J. 2023. Polymorphism at the nestling stage and host-specific mimicry in an Australasian cuckoo-host arms race. Journal of Animal Ecology, 93: 30-43) było opisanie koewolucyjnych interakcji między kukułeczką jarzębatą a jej gospodarzami z rodziny buszówkowatych (Acanthizidae), zamieszkujących Australię, Nową Kaledonię i Nową Zelandię. W szczególności skupiono się na polimorfizmie piskląt gospodarzy i mimikrze piskląt kukułki, które upodabniają się do młodych gospodarzy. W niektórych przypadkach również pisklęta kukułki są polimorficzne. Autorzy stwierdzili, iż mechanizmy antypasożytnicze różnią się u różnych gatunków i podgatunków gospodarzy, co prawdopodobnie odzwierciedla różne etapy ewolucyjne wyścigu zbrojeń: u niektórych gatunków mechanizmy obronne dotyczyły rozpoznawania jaj (pierwsza linia obrony), a u innych – rozpoznawania piskląt gospodarza. Autorzy sugerują, że mechanizmy obronne w układzie pasożyt – gospodarz funkcjonujące na etapie pisklęcym mogą prowadzić do polimorfizmu piskląt oraz specjacji gospodarza, poprzez tworzenie oddzielnych podgatunków.

Ostatnia praca wchodząca w skład cyklu (Attisano, A., Anderson M.G., Langmore N.E., Gula, R., Theuerkauf J. 2025. Begging call mimicry and formation of host-specific lineages in the shining bronze-cuckoo Chalcites lucidus. Animal Behaviour, 221:123083) dotyczy upodobniania głosów żebrzących piskląt kukułeczki jarzębatej do głosów piskląt gospodarzy (mimikra akustyczna). Autorzy potwierdzili występowanie takiej mimikry; stwierdzili, iż pisklęta podgatunków kukułeczki jarzębatej zamieszkującej różne kontynenty wydają głosy żebrzące podobne do głosów żebrzących głównego gospodarza w danym rejonie. Podobieństwo było większe w przypadku podgatunków, które nie odrzucały piskląt pasożyta. Podobieństwo głosów było również większe dla lokalnej pary pasożyt–gospodarz niż dla głosów wydawanych przez pisklęta pasożyta w różnych populacjach.

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

Osiągnięcie kandydata oceniam bardzo pozytywnie. Jego główną wartością jest kompleksowa analiza zmienności fenotypowej piskląt jako mechanizmu obronnego przed pasożytami lęgowymi. Zjawisko odrzucania (dyskryminacji) piskląt pasożyta przez gospodarzy występuje rzadko i jest mało poznane, a prace wchodzące w skład osiągnięcia znacząco poszerzają wiedzę na ten temat. W związku z tym cykl stanowi wartościowe i spójne osiągnięcie.

Aktywność naukowa i projektowa

Łączny dorobek naukowy habilitanta obejmuje dwa artykuły opublikowane przed uzyskaniem stopnia doktora oraz 21 artykułów opublikowanych po uzyskaniu stopnia doktora. Tematyka wcześniejszych publikacji dotyczy fizjologii i biologii rozrodu owadów (pluskwiaka *Oncopeltus fasciatus* oraz chrząszcza grabarza żołtoczarnego *Nicrophorus vespilloides*) oraz ich powiązań z dostępnością pokarmu, behawiorem migracyjnym, rozwojem skrzydeł oraz techniką lotu u potomstwa, a także roli interakcji międzygatunkowych (chrząszcze i ich roztocza foretyczne) w odpowiedzi na dynamicznie zachodzące zmiany środowiskowe. W późniejszych pracach habilitant koncentrował się badaniach pasożytnictwa lęgowego w układzie kukułeczka jarzębata (*Chalcites lucidus*) i jej gospodarz – krzakówka wachlarzowata (*Gerygone flavolateralis*). Inne wątki badawcze obejmowały metody szacowania liczebności ptaków w lasach deszczowych, ochronę zagrożonych gatunków ptaków w Nowej Kaledonii, a także różnice w badaniach ornitologicznych prowadzonych na obu półkulach. Jeśli chodzi o całościowy dorobek naukowy habilitanta, sumaryczny IF dla wszystkich publikacji i punktowanych doniesień konferencyjnych wynosił, zgodnie z załączona dokumentacją, 95,05, a łączna liczba punktów MNiSW – 2900. W momencie składania wniosku, łączna liczba cytowań prac habilitanta wynosiła wg Web of Science Core Collection 230 (198 z wyodrębnieniem autocytowań), a 341 wg Google Scholar. Należy jednak podkreślić, że liczba cytowań dr. Attisano znacząco zwiększyła się w tym roku i aktualnie wynosi 420 wg Google Scholar (stan w dniu 11.09.2026). Indeks Hirscha dr. Attisano wg Web of Science Core Collection wynosi 9.

Kandydat brał udział w realizacji kilku grantów. W dwóch grantach pełnił bądź pełni funkcję kierownika, co oznacza, że przygotowywał wnioski o grant i wykazał się sukcesem w ich zdobywaniu. Wkrótce po zatrudnieniu w Polskiej Akademii Nauk habilitant uzyskał grant NCN w konkursie OPUS 12, który realizował w latach 2017-2021, a niedługo później, bo w roku 2022, zdobył kolejny grant NCN na realizację projektu badawczego pt. „Rola warunków rozwoju i fizjologii piskląt w

kształtowaniu ich fenotypowej zmienności w systemie pasożytnictwa lęgowego". Ten ostatni projekt jest obecnie w realizacji. Należy podkreślić, iż wszystkie publikacje wchodzące w skład osiągnięcia naukowego powstały w ramach grantów, w których Kandydat był kierownikiem.

Habilitant współpracował i nadal współpracuje z licznymi ośrodkami naukowymi. Jego kariera naukowa charakteryzowała się częstymi zmianami uczelni, tak, iż w zasadzie każdy etap edukacji przebiegał w innym ośrodku naukowym. Dr Attisano uzyskał magisterium na Uniwersytecie w Neapolu, doktorat na Uniwersytecie w Exeter, a staż post-doc odbył na Uniwersytecie w Cambridge. Jednak również po uzyskaniu stałego zatrudnienie w Muzeum i Instytucie Zoologii PAN, dr Attisano współpracował z wieloma ośrodkami z różnych krajów i kontynentów, m.in. Australian National University (Australia), University of Vienna (Austria), University of Helsinki (Finlandia), Technical University of Munich (Niemcy), MaxPlanck Institute for Ornithology (Niemcy), University of Giessen (Niemcy), University of Bielefeld (Niemcy), IRD Noumea (Nowa Kaledonia), Auckland Museum (Nowa Zelandia), Massey University (Nowa Zelandia), Doñana Biological Station (Hiszpania), University of Stockholm (Szwecja), University of Zurich (Szwajcaria), University of Lausanne (Szwajcaria), Rikkyo University w Tokio (Japonia), University of Georgia (USA), University of Exeter (Wielka Brytania), University of Cambridge (Wielka Brytania). Publikacje wchodzące w skład głównego osiągnięcia naukowego były realizowane we współpracy naukowcami z z Massey University (Nowa Zelandia), Australian National University w Canberze (Australia), Rikkyo University (Japonia), Japan Bird Research Association (Japonia), Consevation Research New Kaledonia (Francja), University of Cambrudge (Wielka Brytania), University of Helsinki (Finlandia).

Habilitant był niezwykle zaangażowany w recenzowanie artykułów naukowych. Zgodnie z informacjami zawartymi w dokumentacji habilitacyjnej przygotował recenzje 66 maszynopisów dla 20 różnych czasopism naukowych.

Jeśli chodzi o prezentowanie wyników swoich badań na konferencjach naukowych, zaangażowanie habilitanta wygląda dość przeciętnie. Habilitant wymienia 11 wystąpień na 9 konferencjach, w tym jedno na konferencji online.

Aktywność organizacyjna, dydaktyczna i popularyzatorska

Ta część dorobku przedstawia się zdecydowanie gorzej niż działalność naukowa.

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

W szczególności działalność dydaktyczna nie jest imponująca, co jest związane z charakterem pracy w jednostce naukowej, a nie naukowo-dydaktycznej. Podczas studiów doktoranckich, habilitant nadzorował pracę trzech licencjantów podczas realizacji ich projektów badawczych, a jako stażysta post-doc - dwóch kolejnych studentów realizujących projekty licencjackie. Jako adiunkt, w latach 2017–2018 dr Attisano pełnił funkcję opiekuna badań terenowych magistranta z Uniwersytetu w Bremie w Niemczech, a w latach 2023–2024 innego magistranta z Uniwersytetu w Getyndze (Niemcy). Od roku 2022 habilitant prowadzi kurs ekologii behawioralnej w Szkole Doktorskiej BioPlanet działającej przy Muzeum i Instytucie Zoologii PAN w Warszawie. Poza tym, od 2023 roku dr Attisano jest promotorem pomocniczym doktoranta z Muzeum i Instytutu Zoologii PAN realizującego projekt doktorski: „Ekologiczne i fizjologiczne skutki zmienności fenotypowej piskląt".

W latach 2018–2022 kandydat prowadził zajęcia na temat pisania tekstów naukowych i umiejętności komunikacji naukowej w ramach programu stypendialnego finansowanego przez Adamed Group, a latach 2022–2023 prowadził kurs z zakresu analizy danych i programowania w języku R dla uczniów szkoły średniej Akademia High School w Polsce.

Jeśli chodzi o popularyzację nauki, w latach 2011-2025, kandydat wygłosi sześć referatów na seminariach w Polsce i w Wielkiej Brytanii. W 2018 roku współpracował jako konsultant naukowy dla Nippon Hōsō Kyōkai (głównego krajowego kanału telewizyjnego w Japonii) przy produkcji filmu przyrodniczego dotyczącego m.in. ekologii behawioralnej ptaków z Nowej Kaledonii . Oprócz tego, wyniki badań habilitanta były opisywane w Gazecie Wyborczej(2022), portalu Nauka w Polsce (2025) oraz Świat Nauki (2017).

Jeśli chodzi o działalność organizacyjną habilitanta, w 2019 roku założył on Gondwanan Ornithology Working Group, International Ornithologists Union. Poza tym za działalność organizacyjną można uznać koordynowanie kursu ekologii behawioralnej w Szkole Doktorskiej BioPlanet działającej przy Muzeum i Instytucie Zoologii PAN w Warszawie.

Uwagi końcowe

W mojej ocenie dr Alfredo Attisano jest dojrzałym badaczem, posiadającym odpowiedni warsztat naukowy, umiejętność formułowania problemów naukowych i ich realizacji. Dorobek kandydata odpowiada wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt 2b Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce z dnia 20 lipca 2018 roku (cykl powiązanych tematycznie artykułów). Publikacje ukazały się w

Uniwersytet Wrocławski

ZAKŁAD EKOLOGII PTAKÓW

ul. H. Sienkiewicza 21
50-335 Wrocław

tel. +48 71 375 40 57
zep.uwr.edu.pl

recenzowanych czasopismach z bazy JCR (Q1), a kandydat pełnił w nich rolę wiodącą jako pierwszy i korespondencyjny autor. Wyniki badań opublikowanych w artykułach wchodzących w skład osiągnięcia rozszerzają naszą widzę o pasożytnictwie lęgowym i stanowią, w mojej ocenie, znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki biologiczne, a tym samym spełniają kryterium określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 ustawy. Poza tym, Kandydat w pełni spełnia wymóg aktywności naukowej realizowanej w więcej niż jednej jednostce, w tym zagranicznej (art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. wymóg aktywności) – liczba ośrodków zagranicznych z którymi kandydat współpracuje jest imponująca. Dorobek naukowy dr. Attisano jest spójny tematycznie, a habilitant z sukcesem pozyskiwał finansowanie projektów badawczych i kierował zespołami badawczymi.

W związku z powyższym opiniuję pozytywnie dorobek kandydata i wnoszę o nadanie dr. Alfrefo Attisano stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki biologiczne.

Wrocław, 11.09.2026

Dr hab. Lucyna Hałupka, prof. UWr